

Учитель (възторжено — къмъ група ученици):

При тази култура и наука,
ний връхчовѣци днесъ сме тука
и тайнитѣ на вѣковетѣ
за насъ отдавна сж въ рѣцетѣ:
владѣемъ цѣлата природа,
летимъ възбогъ изъ небосвода
и пакъ — чрезъ свѣрхчовѣшки разумъ —
пълзимъ въ морята съ водолази.

Уличникъ:

И този день се протѣркулна..

Другъ уличникъ (цинично):

Презъ твойта келява кратуна.

III сеансъ

Слугина:

Видѣхте ли Стойне съ нашивка?

Друга слугина:

Не самъ. . .

Трета слугина:

Мари, каква ревнивка
била Митревата Гѣоргица.

Първитѣ две:

Та зеръ и тая убосница
тждѣва за мома я зимать?

Третата:

Е, па оно — щомъ лаже трима.

Ученичка (сама — презъ сълзи):

Язкъ за меката му шапка —
подъ нея съвѣстъ нито капка. . .
Довчера клѣ ми се вѣвъ обичъ
тозъ гаменъ — финъ, но безподобенъ,
а днесъ при среща въ „Хисарлъка“ —